

[Statsministeren.]

seres i dag, for der vil nok blive talt en del om denne sag i sommer. Den ene anvendelsesmåde er, at formuen eller dele deraf kan overgå til sygekasserne. Der er ikke tale om: til konkurrerende sygekasser, som det er blevet nævnt i går, men der er tale om, at i de tilfælde, hvor fortsættelseskassens medlemmer overgår til sygekassen, følger formuen med medlemmerne derover. Den anden anvendelsesmåde er, at formuen kan gå til oprettelse af sociale institutioner, og det fortjener vel også at nævnes igen, at det jo ikke er socialministeren, der bestemmer, hvilke institutioner der skal have den. Tværtom. Det er fortsættelseskassens repræsentantskab, der træffer bestemmelse herom. Man skal så opnå socialministerens godkendelse af, at det falder ind under sociale formål, men længere kan socialministeren da aldrig tænkes at gå; socialministeren kan da ikke modsætte sig eller tænkes at ville modsætte sig et fornuftigt forslag om anvendelse af pengene til formål i forlængelse af det, som de er givet til, nemlig bekæmpelse af sygdom og andre helbredelsesforanstaltninger.

Så har jeg først en bemærkning til det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Det ærede medlem fandt anledning til i slutningen af sin tale at anstille enkelte betragtninger over, hvorfor arbejderklassen ikke i højere grad sluttede op omkring socialdemokratiet her i landet. Det er jo altid interessant for et parti at høre analyser foretaget af personer, der ikke hører til partiet. Man kan en gang imellem have sine tvivl om, hvad motiverne kan være til, at en sådan analyse foretages, og hvilken vægt man skal lægge på de enkelte ting. Det ærede medlem fremdrog forskellige årsager til, at det var gået, som det nu er tilfældet, at vi ikke her havde nået de 50 pct. af vælgerne. Jeg tror, at mange med mig savnede et enkelt motiv i denne forbindelse, en enkelt forklaring, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen måske havde været den nærmeste til at fremdrage, nemlig det stadige splittelsesarbejde inden for arbejderbevægelsen, som det ærede medlem har udført i hele sin tid som politiker gennem en snes år eller måske længere inden for det kommunistiske parti og derefter, da det ærede medlem ikke mere kunne finde sig til rette inden for

det kommunistiske parti, hvad jeg ikke skal bebrejde det ærede medlem, uden for dette. I stedet for at anvende sine på mange felter fremragende evner, særlig til at dreje tingene rundt, til i ro og mag at analysere sit eget arbejde og sine egne motiver, hvad gør det ærede medlem så for at fremme arbejdet her i landet inden for arbejderbevægelsen og de kredse, der slutter op omkring den? Det første, det ærede medlem gør, er at starte et nyt splittelsesparti!

Jeg finder dernæst anledning til at bringe et enkelt citat. Det er et citat af en udtalelse af det ærede medlem hr. Erik Eriksen. Nu forlanger jeg ikke, at det ærede medlem skal kunne huske så langt tilbage i tiden som 3 år, i hvert fald ikke alle ting. Det var, dengang regeringen var dannet, og vi havde drøftelser her i tinget om en række af de lovforslag, der blev fremsat, og hvor man jo fra de konservatives og venstres side på det kraftigste bestred, at disse lovforslag ville have nogen god virkning på vor økonomi. Men derudover fandt det ærede medlem anledning til — det var den 13. juni 1957, og det står i Folketidende 1956-57, 2. samling, sp. 78 — en enkelt bemærkning, et lille horoskop om fremtidsmulighederne for regeringen. Det ærede medlem udtalte:

„På lidt længere sigt kan regeringen ikke holde til et virkelig alvorligt, sagligt arbejde.“

Det var altså det ærede medlems bedømmelse for 3 år siden. Nu kan man altid diskutere, hvad der skal forstås ved „på lidt længere sigt“; det ærede medlem kan hævde, at det er mere end 3 år, og hvis det ærede medlem hævder det, så har argumentationen med, hvad der er sket i disse 3 år, måske ikke så stor betydning. Men mon ikke de fleste har opfattet „lidt længere sigt“ som de nærmeste år? Jeg finder anledning til på baggrund af denne udtalelse at omtale en række af de ting, der er gennemført under regeringen, naturligvis fortrinsvis i den folketingssamling, som nu snart er til ende, men enkelte ting går også længere tilbage.

Ser vi først på udenrigspolitikken, blev den jo drøftet her i tirsdags, og der var måske nogle, der syntes, at debatten derom ikke var så dramatisk, som man kunne have